

de
Gouden
Kandelaar

DOOR MIJN GEEST

T. Austin-Sparks

Aflevering 151

DOOR MIJN GEEST

Lezen: Zacharia 4.

“Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest”

Dit hele hoofdstuk kun je samenvatten in dit ene vers (vs. 6). We gaan nu niet in op de geschiedenis en achtergrond. We zullen ons alleen bepalen tot de geestelijke toestand die we hier aantreffen, omdat zo'n toestand vaak voorgekomen is in de geschiedenis van Gods volk. Waar gaat het om? Hierom: alles wat van de Here was had een diepe terugval. Het huis van de Here had veel zware klappen gehad en er was ernstige schade aangericht. Vanwege die ervaring hadden velen van Gods volk zich van de Here afgewend. Ze hadden besloten niet door te gaan met dit werk van de Here. Ze hadden het geloof en de hoop opgegeven. De meerderheid had gezegd: “Het is allemaal te moeilijk” en ze hadden besloten dat het gemakkelijker was in de wereld te blijven.

Maar er was een kleine groep die gezegd had dat deze situatie niet was wat de Here bedoelde. Ze zeiden: “Deze situatie is totaal verkeerd, de naam van de Here wordt erdoor gesmaad, we moeten er iets aan doen.” Deze kleine minderheid werd Gods instrument om de heerlijkheid van de Here terug te brengen. Er waren onder hen enkele leiders die hen daarin aanmoedigden. Zij zagen hoe het zou moeten zijn. Zij zagen hoe de Here het wilde hebben en zij inspireerden dit groepje mensen om aan het werk te gaan zodat er herstel zou komen. Dat is de geestelijke verklaring van dit hoofdstuk. U bent het vast met me eens dat zo'n situatie vaker voorkomt. Omdat de dingen van de Here veel schade hebben opgelopen en Zijn naam onteerd wordt, hebben veel mensen de strijd maar opgegeven en zich erbij neergelegd. En net als Petrus na het kruis hebben ze gezegd: “Ik ga vissen. Ik ga terug naar mijn oude leven en mijn oude werk.” Deze manier om de Here te volgen is te moeilijk. En zo besloot de meerderheid van het volk terug te gaan naar het dagelijkse leven in de wereld. Zo dacht het grote aantal Israëlieten dat in Babylon bleef.

Maar gelukkig waren er enkelen die er anders over dachten. De eer van de naam van de Here ging hun erg ter harte en zij vonden dat er iets aan gedaan moest worden: “Wij moeten iets doen om de naam van de Here in ere te herstellen.” En er waren leiders die wisten wat er gedaan

moest worden en hen aanspoorden. Maar er waren enkele bijzonder grote moeilijkheden.

In de eerste plaats waren ze maar met een betrekkelijk kleine groep. Dat blijkt uit vers 10. De Here zei: “Wie veracht de dag der kleine dingen?” Ze waren met weinig mensen en ze dachten: “Wij zijn met zo weinig en dit is een groot werk, we zijn niet sterk genoeg om dit te doen.” Als ze naar zichzelf keken, voelden ze zich totaal ontmoedigd. Maar de Here zei: “Veracht de dag der kleine dingen niet”, omdat het al zo vaak geweest was dat de Here kleine dingen gebruikt had om grote dingen te doen.

Ik zal één illustratie geven. Op een nacht lag er in Bethlehem een pasgeboren baby in een voerbak. De koning, vertegenwoordiger van het grote Romeinse rijk, wilde dat kindje doden. En later probeerde het hele Romeinse rijk alles te vernietigen wat met dat kindje te maken had. Herodes was een machtige koning en het Romeinse rijk was oppermachtig. U kent de rest van het verhaal. U weet wat er met Herodes gebeurde. Hij had een vreselijk einde. En u weet ook wat er met het Romeinse rijk gebeurde; het bestaat niet meer. En dat kindje dan? God gebruikt vaak heel kleine dingen om heel grote dingen te vernietigen. Daarom zei de Here tegen deze ontmoedigde mensen: “Veracht de dag der kleine dingen niet.” De apostel Paulus heeft gezegd: “Wat voor de wereld onaanzienlijk en veracht is, heeft God uitverkoren.” Welnu, de eerste grote moeilijkheid was hun eigen kleinheid. En de Here zei: “Dat is niet echt een moeilijkheid voor Mij.”

De volgende moeilijkheid was de grote tegenstand van buitenaf. De andere bijbelboeken die in dezelfde tijd spelen, Ezra en Nehemia, tonen hoeveel tegenstand er was tegen deze Joden en dit werk. Daar verwijst vers zeven naar: “Wie zijt gij, grote berg?” Er was een grote berg van tegenstand tegen het werk dat deze mensen verlangden te doen. Als ze naar die grote berg van tegenstand keken, zeiden zij: “Het is allemaal onmogelijk.” Maar de Here zei: “Wie zijt gij, grote berg? Voor het aangezicht van Zerubbabel wordt gij een vlakte, en de mensen zullen kijken waar de berg gebleven is en ze zullen zien dat hij verdwenen is.” Maar voor hen was het op dat moment een grote berg, een grote moeilijkheid.

Dan was er nog een moeilijkheid. Deze mensen zeiden: “We hebben geen hulp van buitenaf. We hebben geen soldaten om voor ons te vechten. We zijn maar een hulpeloos volkje dat zich niet kan verdedigen.” Wat zei de Here daarop? “Niet door kracht, noch door geweld.” In het Hebreeuws staat er in plaats van “geweld”, “een leger”. “Je hebt geen leger nodig, omdat je veel meer hebt dan dat.” Daarom is het antwoord van de Here:

“Niet door een leger, niet door wereldse macht, maar door Mijn Geest.” De Heilige Geest is de Algenoegzame. Hij is groter dan alle zwakheid, alle machtige bergen en alle gebrek aan hulp van buitenaf. Als we de Heilige Geest hebben, hebben we alles wat we nodig hebben.

Ziet u, de Here zei: “*Niet* alles wat je denkt nodig te hebben, *maar* door Mijn Geest.” En dat is meer dan al het andere. En ziet u hoe de Here Zichzelf noemt? “*Here der heerscharen*”. Telkens wanneer er een groot en belangrijk werk moet gebeuren, noemt de Here Zich bij deze naam. Dat zien we ook in het boek Jozua. De Here had Zijn volk uit Egypte gebracht en veertig jaar door de woestijn geleid en nu stonden ze op het punt het land in bezit te nemen. Maar er waren tien machtige volken in het land, die erg sterk waren. Je hoeft alleen maar naar de eerste stad, Jericho te kijken en je ziet hoe machtig ze waren! En Jericho lag aan het begin van het land. Toen de spionnen eropuit gestuurd werden, kwamen ze terug en zeiden: “Wij waren als sprinkhanen in hun ogen.” “Maar Jozua sloeg zijn ogen op en zie, daar stond een man tegenover hem met een uitgetrokken zwaard in de hand. Jozua trad op hem toe en vroeg hem: Behoort gij tot ons of tot onze tegenstanders? Doch hij antwoordde: Nee, maar ik ben de vorst van het heer des HEREN. Nu ben ik gekomen. Toen wierp Jozua zich op zijn aangezicht ter aarde.” In feite zei Jozua: “Het is goed. Deze strijd is niet van mij. Het veroveren van dit land is niet mijn zaak. De vorst der heerscharen neemt dit op zich.” Ik vraag me af wie dat was. Misschien de Here Jezus wel? Hij is immers de vorst der heerscharen.

Zo gaf de Here antwoord op al hun problemen door alleen maar te zeggen: “Wat je ook mag missen van nature, Ik maak het geestelijk goed. Je mag dan een klein volk zijn, en een berg aan tegenstand tegenover je hebben, je kunt beseffen dat je geen leger hebt om je te helpen, maar Ik, de Here der heerscharen, ben met je door Mijn Geest.” Okay, als we de Heilige Geest hebben en de Here der heerscharen, vermogen we alles. Hebt u dat nogal vreemde vers in Zacharia 4 opgemerkt? Het ging over de zeven ogen van de Here. Er staat dat die zich verblijden. Zeven is altijd het getal van volmaaktheid. Dit betekent dus eenvoudig het volmaakte geestelijke zien van de Here. De Here ziet alle dingen scherp en volkomen. Er is niets mis met de ogen van de Here. Hij overziet de hele situatie. Hij weet er alles van.

Nu staat er dat als de Here het paslood ziet in de hand van Zerubabel, Zijn ogen zich verblijden (Eng. vert.). Wat betekent dat? De Here is erg blij en gelukkig als Hij een volk ziet dat op Zijn eer uit is. En niets inspireert meer dan te weten dat de Here erg blij is. U weet toch dat als u

het gevoel hebt dat de Here verheugd is, u ook vol vreugde bent. Wat een kracht is dat voor ons als we weten dat de Here er blij om is! We kunnen alles doen als we maar weten dat de Here er in is. U weet dat toen Nehemia de muren van Jeruzalem herbouwde en al die vijanden het werk probeerden te stoppen, hij tegen het volk zei: “De vreugde in de Here, die is uw toevlucht” (Eng. vert. “sterkte”, Neh. 8:11). Wat u sterk maakt is het weten dat dit iets is wat de Here gedaan wil hebben en wat Hem behaagt.

Ik herhaal: het is altijd een grote bemoediging als je weet dat de Here aan je kant staat. Als de Here alles in ogeschouw neemt, komt er vreugde in Zijn ogen. Hij zegt: “Dit is wat Ik graag wil.” Er is niets dat meer onze kracht wegneemt dan weten dat de Here er niet in is. Wanneer de Here ziet wat Hij graag wil, betekent dat een bemoediging en sterkte voor ons.

Nu komen we bij de allesomvattende boodschap van dit hoofdstuk. We kunnen concluderen dat als dit werk ooit gedaan zal worden, het alleen door de Here tot stand zal kunnen komen. Stel dat ze met een grote menigte waren geweest, zodat er grote dingen tot stand konden komen en dat ze een groot leger hadden om hun bij te staan en dat ze dan dit werk hadden aangepakt, wat zou er dan gebeurd zijn? Ze hadden gewoon gezegd: “Ziet u, we waren met zoveel en we kregen veel hulp. Daarom konden wij het doen, wij hebben het zelf gedaan.” De Here accepteert dit niet. De Here verlangt iets dat alle eer aan Hemzelf brengt. Hier hebben we dus een getuigenis van iets dat helemaal van de Here is, zonder iets van de mens. Vergeet niet dat dit een eeuwige waarheid is. Er is niets met betrekking tot de Here dat u en ik zelf kunnen doen. Als het iets is wat te maken heeft met de heerlijkheid van de Here, kan niemand anders dan de Here het doen. Hebt u ooit geprobeerd uzelf te redden? Hebt u ooit geprobeerd uw eigen behoudenis te bewerken? Dan weet u hoe onmogelijk dat is. Alleen de Here kan het en niemand anders. Hebt u geprobeerd in uw eigen kracht de moeilijkheden en tegenstand van het christelijk leven te lijf te gaan? Je hebt geleerd dat je het niet kunt. Als de Here je geen kracht verleent, kom je om. En zo is het ook in het werk van de Heer. Dat kan nooit door natuurlijke kracht gedaan worden. De Here moet alle eer krijgen of Hij krijgt niets. En dat is de boodschap van dit hoofdstuk. Het is niet het een of ander, maar Mijn Geest, zegt de Here. Wat alleen aan Hem toegeschreven kan worden, brengt Hem de meeste eer.

Maar let op het volgende. Als dat zo is, als de Here het moet doen, als Hij alle heerlijkheid krijgt, dan moet het in een vat zijn van zuiver goud. Daarom lezen we over de kandelaar. De profeet zag een kandelaar van zuiver goud. Dat is een symbool van het vat van dat getuigenis van de

Here. Het licht dat die kandelaar verspreidt, is het getuigenis van de Here en dat moet in een vat zijn van zuiver goud. We hebben het nu niet over materiële dingen, we spreken over symboliek. Wat is dit zuivere goud? Het is een vat, een werktuig dat geen vermenging kent! Het is niet iets van de Here én iets van de mens. Het is niet iets van de Here én iets van de wereld. Niet iets van de wil van God en iets van mijn wil. Nee, het is alleen de Here, zonder enige vermenging – een kandelaar van zuiver goud.

Hoe werd die kandelaar gemaakt? Als je de instructies voor het maken van de kandelaar voor de tabernakel leest, dan zegt de Here daar twee dingen over. In de eerste plaats moest hij uit één stuk gemaakt worden en ook moest hij “gedreven werk” zijn. Hier zien we twee principes van dat waar de Here mee gediend wordt, wat Hem werkelijk eer geeft, wat Hem behaagt. Het moest uit één stuk zijn. Dat betekende eenvoudig dat je niet verschillende stukken materiaal kon brengen en ze dan proberen tot één stuk te maken. Het is niet de bedoeling dat je je hand legt op mensen en zegt: “Kom en doe met ons mee!” Dan breng je materialen van buitenaf bij elkaar en voegt ze samen. Zo werken ze in de fabriek. De Here werkt niet volgens dit principe. Let nu goed op. Ik geef u de fundamentele principes van alles wat echt van God is. En God zegt dit over het voorwerp van Zijn getuigenis. Het moet niet zo zijn dat veel losse delen gewoon bij elkaar worden gebracht. Er moet een fundamentele basiseenheid zijn. De mens kan daar niet zomaar anderen aan toevoegen. De eenheid moet het gevolg zijn van iets dat God in allen gedaan heeft. Allen die erbij betrokken zijn, moeten één visie hebben. Allen moeten alleen dat ene zien wat God verlangt, wat de apostel Paulus “het eeuwig voornemen van God” noemde. Het is essentieel dat allen die de Here gaan dienen op deze wijze, één visie hebben. Als twee broeders, slechts twee, die verantwoordelijkheid dragen, niet één zijn in visie, kan dat het hele werk verdeeld maken. Deze eenheid moet in de eerste plaats betrekking hebben op hen die verantwoording dragen. Zij zien dat ene. Ze hebben één gezindheid en één geest. En dat moet ook zo zijn bij allen die betrokken zijn bij het getuigenis van de Here. Het is absoluut wezenlijk dat wij allen hetzelfde zien, dat wij allen dezelfde visie hebben, en allen dezelfde geest, dat wij één geheel zijn, niet alleen zoveel verschillende mensen die aan elkaar gelast worden, maar “uit één stuk”.

In de tweede plaats zegt de Here dat deze kandelaar van “gedreven werk” moet zijn. Hier is een groot stuk goud. Dat moet gevormd worden tot een kandelaar, een getuigenis. Hoe doe je dat? Je hebt daarvoor twee stukken gereedschap nodig. Je hebt een beitel nodig om te snijden en een

hamer om hard mee te slaan. (Daarom staat er in het Engels in plaats van “gedreven” NBG, “geslagen”, beaten.) Dit betekent dat het gevormd wordt in tucht en lijden. Dit voorwerp van het getuigenis is het resultaat van heel wat hamerslagen, dat is lijden. Dat bedoelde de apostel Paulus toen hij zei: “... om Hem te kennen ... en de gemeenschap aan Zijn lijden” (Fil. 3:10). Paulus was een bijzonder werktuig voor het getuigenis, maar zie hoe de beitel en hamer bij die man gebruikt werden. Hij had heel veel te verduren. Zo waren ook deze paar mensen in Zacharia mensen die door lijden heen gegaan waren. Ze hadden veel hamerslagen in hun leven gehad. Maar de Here ging ze vormen tot een werktuig in Zijn hand, een levend getuigenis.

Dat kan ons veel te zeggen hebben. Begrijpt u wat de Here aan het doen is in ons leven? We hebben misschien ook veel hamerslagen gekend en we vreesden het ergste. We dachten dat we eraan ten onder zouden gaan. Maar de Here wilde ons niet breken, maar ons juist tot één geheel maken. Dat is het gevolg van lijden en tuchtiging. Het moet een werktuig worden van louter goud en een getuigenis dat door tegenspoed en tegenstand gevormd is.

Ik wil eindigen met het volgende. Herinnert u zich de twee olijfbomen in dit hoofdstuk? Dat is een prachtige illustratie die veel verduidelijkt. Aan weerskanten van de kandelaar stond een olijfboom en vanuit deze twee olijfbomen stroomde de olie in de kandelaar. Dit waren niet zomaar olie-reservoirs, geen containers die een bepaalde hoeveelheid olie bevatten, nee, dit waren levende bomen met een oneindige voorraad olie. En dat is wat de Here bedoelde toen Hij zei: “Door Mijn Geest”. – “Voor een werktuig dat door lijden heen gegaan is, dat gevormd is door vele hamerslagen, voor een werktuig dat gelouterd is in het vuur van tegenstand, voor een vat alleen voor Mijn heerlijkheid, heb Ik een onuitputtelijke voorraad. Mijn bronnen raken nooit leeg.”

De levende olijfbomen gaan door met het uitgieten van hun olie, voor altijd. Wat een prachtig beeld en hoe waar is het in onze geestelijke ervaring. De wijze waarop de Here werkt om te verkrijgen wat Hij verlangt en de onuitputtelijke voorraad van Zijn genade, *is voor ons!* We hebben hier dus een getuigenis van de grootheid van de kracht en de genade van God. Dat is wat de Here met ons wil doen. Hij wil een kandelaar van louter goud, die door lijden gevormd is zodat Hij hem kan gebruiken, en die de onmetelijke bronnen van Zijn kracht en genade heeft leren kennen. *“Niet door kracht noch geweld, maar door Mijn Geest! zegt de Here der heerscharen.”*

Een aards systeem of een hemelse werkelijkheid

Onder de nieuwtestamentische geschriften is er een die van het grootste belang is met betrekking tot het wezen van het christendom. Dat is de brief aan de Galaten. Paulus nam zijn pen ter hand om deze brief te schrijven met een intense vastbeslotenheid om eens en voor altijd deze belangrijke kwestie op te lossen. In deze zes hoofdstukken gaf hij de essentie van het christendom weer. Ik geloof niet dat de apostel ooit iets geschreven heeft met een groter besef van de belangrijkheid en de noodzaak. Uit deze hele brief blijkt hoezeer hij zich deze speciale zaak aantrok. In de gemeente was er in die tijd een belangrijk vraagstuk gerezen. Deze dreigde de ware aard van het christendom te vernietigen. De vraag was deze: Wat is het nieuwe dat door de komst van de Here Jezus in de wereld is gekomen? Want door de komst van de Here Jezus in deze wereld heeft God ingegrepen in de geschiedenis en wel om een immense verandering te brengen in alle dingen. De grote vraag was: Wat is het dat met de komst van Jezus Christus in deze wereld is binnengekomen? Is het slechts de voortzetting van een oud systeem waaraan enkele nieuwe dingen zijn toegevoegd? Is het een wettisch systeem op basis van het oude Joodse systeem? Met andere woorden, is het de voortzetting van het Judaïsme met iets eraan toegevoegd? Of is het een totaal nieuwe, levende geestelijke beweging vanuit de hemel? Zijn het de oude wijnzakken gevuld met nieuwe wijn? Of is het een totaal nieuwe wijnzak? Dit was de grote vraag.

Deze grote vraag betekende een groot verschil. En dit grote verschil werd het strijdtoneel tussen het oude en het nieuwe. Het bracht het christendom in verwarring. Een tijdlang waren allen, op enkelen na, in onzekerheid hierover. Het leidde tot zeer ernstige verdeeldheid onder Gods volk, zelfs onder de apostelen. Petrus, de leider van de twaalf, had het erg moeilijk met deze vraag. Eens had hij zelfs een ernstig conflict met Paulus over dit onderwerp. Jacobus, die een van Jezus' broers was naar het vlees, had ernstige bedenkingen over dit onderwerp. De eerste christenmartelaar, Stefanus, stierf om deze zaak. Overal waar het christendom kwam, kwam dit punt aan de orde. Wij, in onze tijd, kunnen onmogelijk beseffen hoe de spanningen over de ware aard van het christendom opliepen.

Hoewel de Galatenbrief duidelijkheid bracht in die tijd, speelt de aard van deze controversen tot de dag van vandaag een belangrijke rol. Is het christendom een wettisch systeem of gaat het om geestelijk leven? Met het oog op dat vraagstuk verscheen de opgestane Heer aan Saulus en legde Zijn hand op hem. Jezus kwam helemaal uit de hemel, uit de heerlijkheid,

en legde Zijn hand op deze man Saulus van Tarsus. Het was geen kleinigheid voor de Here Jezus, die aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge gezeten was, om Zijn troon te verlaten en hier terug te keren. Hij moet gezien hebben dat het om een ernstige zaak ging. Daarom stuurde Hij niet een engel of aartsengel; Hij verliet Zijn plaats in heerlijkheid en daalde af naar die man op weg naar Damaskus en legde Zijn hand op hem. Later beschreef Paulus het als “gegrepen door Christus Jezus” (Fil. 3:12). Hij zei: “Ik ben gegrepen, ik ben gearresteerd door Jezus Christus.” Dat was met het oog op deze kwestie. De Heer “arresteerde” Paulus als het instrument door wie Hij deze vraag zou beantwoorden. De Here vond deze kwestie zo belangrijk dat het onmogelijk is de bediening van Paulus te begrijpen als wij dat verband niet zien. De hele bediening van Paulus had met slechts één onderwerp te maken. En dat onderwerp is de ware, geestelijke, hemelse aard van het christendom.

Door deze machtige ingreep van de hemel was Paulus het grote verschil gaan zien. Hij was gaan zien dat er een grote kloof was tussen het oude Judaïsme en het nieuwe christendom, tussen het oude aardse Israël en het nieuwe hemelse Israël. Hij had gezien dat dit twee verschillende volken waren. Hij had gezien dat deze kwestie twee tijdperken verdeelde. Wat er in het verleden was geweest, was nu beëindigd. Iets nieuws was er gekomen wat tot in alle eeuwigheden de aard van de dingen zou blijven. En toen Paulus dat enorme verschil tussen het systeem van de wet en het geestelijke gezien had, wierp hij zich met alles wat in hem was in die strijd.

Die strijd begon meteen na Paulus’ bekering. Nadat de Here hem ontmoet had en hij Damaskus binnentrok en daar gedoopt was en de Heilige Geest ontvangen had, getuigde hij meteen dat Jezus de Christus is. Hij besefte dat hij zijn grondslag veranderd had; hij had de grond van het wetticisme verlaten, de grond van het Judaïsme, en daarvoor in de plaats kwam Christus. *Toen begon de strijd.* En gedurende heel zijn verdere leven moest hij die strijd voeren, waar hij ook ging.

In het laatste hoofdstuk van Handelingen, waar Paulus in de gevangenis zit, wachtend op zijn doodvonnis, is die strijd nog steeds aan de gang. De Judaïsten komen bij hem in de gevangenis. Hij probeert hen te overtuigen, maar dan moet hij zich van hen afwenden en zeggen: “Het heeft geen zin. Ik moet me tot de heidenen wenden.” Van het begin van zijn christenleven tot het eind was die strijd aan de gang. En het ging om dit ene punt: Is het christendom een wettisch systeem op deze aarde, of is het een geestelijke beweging vanuit de hemel?

De brief aan de Galaten wordt algemeen beschouwd als Paulus' eerste brief. Als dat waar is, wat is het dan betekenisvol dat dit het eerste onderwerp was waarover de apostel schreef. Als je deze brief leest, zie je de kracht waarmee hij zijn argumenten naar voren brengt, en bemerk je hoe ernstig hij deze kwestie vond. Hij zag dat er iets was dat de hele aard van het christendom bedreigde. Daarom schreef hij deze brief, om de zuiver geestelijke aard van datgene wat met Jezus Christus gekomen is te bewaren.

Voordat we verdergaan met deze brief, zijn er twee basiselementen die onze aandacht moeten hebben. In de eerste plaats wat de apostel zelf met deze brief bedoelde. Dat vinden we in hoofdstuk één vers acht: "Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!" De hele brief wordt in die ene zin samengevat. "Het evangelie dat wij u verkondigd hebben." Wij hebben jullie het evangelie gebracht en deze brief vertelt u het evangelie opnieuw. Nu zijn er verschillende namen gegeven aan wat het Nieuwe Testament leert. Velen noemen het het christendom en dat is een veelomvattende term. Anderen spreken van het christelijk geloof of de christelijke godsdienst. In het Nieuwe Testament vinden we geen van deze namen. Er is maar één naam. Alles wat we in het Nieuwe Testament vinden en dat gekomen is met Jezus Christus wordt het Evangelie genoemd.

Wij maken vaak onderscheid tussen wat wij het evangelie noemen en het onderricht voor gelovigen, dat soms aangeduid wordt als het diepere leven of het volle evangelie. Men bedoelt dus met het evangelie dat wat voor hen is die nog niet behouden zijn, en dat diepere is voor de christenen. Stel dat u evangelische samenkomsten gaat houden die bedoeld zijn voor niet-gelovigen en niet voor gelovigen. Dat is een totaal verkeerd onderscheid. Alles in het Nieuwe Testament, voor de verlorenen zowel als voor de christenen, wordt evangelie genoemd. Het is geen religie. Het is geen filosofie. Het is geen systeem van waarheden en regels. Het is gewoon het evangelie. En dat woord betekent: "het goede nieuws". Het wordt vaak wel verbonden met een ander woord, zoals "het evangelie van onze behoudenis". Maar het woord evangelie houdt alles in. Het is "het evangelie van God ... aangaande Zijn Zoon Jezus Christus" (Rom. 1:1-3, Eng. vert.). Ziet u wat wij eigenlijk doen als we het in tweeën delen, iets voor de ongelovigen en iets voor de gelovigen? We zeggen daarmee dat we de grond van Gods Zoon verlaten hebben en op speciale grond voor christenen zijn gekomen. Het evangelie omvat alles in Christus. Er zal

nooit een moment komen dat u niets nieuws meer kunt ontdekken in Gods Zoon. En mocht u in de eeuwigheid nog steeds meer ontdekken, het is nog steeds het evangelie.

Denkt u dat het evangelie ophoudt als u wedergeboren wordt? Denkt u dat het ophoudt als u deze wereld verlaat en naar de Here gaat? Als u de grote schare die niemand kan tellen rondom de troon hoort zingen “Waar-dig is het Lam”, dan is dat nog steeds het evangelie. Het evangelie is het evangelie van God aangaande Zijn Zoon Jezus Christus, voor tijd en eeuwigheid. Het is oneindig veel meer dan vergeving van zonden en bevrijding van dood en oordeel. Het evangelie omvat alles wat in Christus is. Daarvoor heeft Paulus strijd gevoerd. Niet alleen maar voor de behoudenis van de mensen, maar dat ze zouden verstaan waartoe ze behouden zijn. Dat is de strijd. Hij zegt: “Het evangelie dat wij u verkondigd hebben”. In deze woorden is de hele brief samengevat. Het evangelie is vrijmaking van alle wettische banden. Het is vrijmaking tot de vrijheid van de zonen Gods. Dat is het thema van deze brief. Dat is het evangelie.

In deze brief noemt Paulus wetticisme een juk van slavernij. Hij roept hun toe: “Houdt stand in de vrijheid waarmee Christus u heeft vrijgemaakt en laat u niet weer een slavenjuk opleggen.” Het woord “juk” dat hij gebruikt, is hetzelfde woord dat de Here Jezus gebruikt in Mattheüs 11:28-30. “Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn ... neemt mijn juk op u en leert van Mij, ... want mijn juk is zacht en mijn last is licht.” Hij sprak tot de scharen die onder het juk waren van het Joodse wetticisme. Hij zei dat als je onder dat juk bent, je vermoeid en belast bent. Hij zei: “Mijn juk is zacht”, waarmee Hij bedoelde: Ik zal jullie bevrijden van het juk van Joodse slavernij, van al het zwoegen onder de wet.

De schriftgeleerden en de Farizeeën hadden duizenden interpretaties van het Oude Testament. Ze hadden de wet van Mozes genomen en elke wet van tweeduizend interpretaties voorzien en zo hadden ze de mensen een zware last opgelegd. Dat is altijd het effect van wetticisme. Onder een wettisch systeem weet je niet wat wel en niet mag. Je vraagt je voortdurend af: mag dit eigenlijk wel? Als we dit doen, komen we dan onder het oordeel? Of als we het niet op die manier doen?

Zo was het toen en Paulus was zelf onder die last geweest. Hij zegt dat in Romeinen 7. En hij besluit dat trieste verhaal met: “Ik ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?” Dat hele systeem is een systeem des doods, maar dan voegt hij eraan toe: “Gode zij dank, door Jezus Christus onze Here!” Dat is waar het om gaat in deze brief aan de Galaten. Dit is wat Paulus het evangelie noemt.

De grote vraag betreft dus de ware aard van het christendom, van datgene wat met Jezus Christus gekomen is. Wij moeten zien waarin wij gekomen zijn in Christus. Het is een heerlijk evangelie, het evangelie van onze vrijheid in Christus.

Openbaring van Jezus Christus

We hebben gezegd dat er twee basisdingen waren die we wilden bespreken voordat we naar de inhoud van de Galatenbrief zouden gaan. We willen nu het tweede punt noemen. De brief is grotendeels gebaseerd op dit tweede punt, namelijk Paulus zelf en zijn apostelschap. Het is opvallend wat een grote plaats de apostel zelf inneemt. Hij zegt heel veel over zichzelf. We zien de man achter de brief, achter het evangelie. Paulus doet dat met een doel voor ogen. Dat doel is zeker niet dat hij in zichzelf wil roemen. Nee, integendeel, hij wil Christus groot maken. Dit wordt aangetoond door het feit dat in deze zes hoofdstukken de naam Christus drieënveertig keer voorkomt. We komen daar later op terug.

De reden dat Paulus zo op de voorgrond treedt, is de grote verandering in zijn tijd en de controverse die dat met zich meebracht voor Paulus. Hij wilde zelf niet op de voorgrond komen, maar het waren zijn opposenten die hem tot de centrale figuur maakten. Ze betwistten Paulus het recht om te leren wat hij leerde. Ze zetten Paulus tegenover Mozes. In feite zeiden ze dat God Mozes altijd "Mijn knecht" noemde. Volgens de Schrift was Mozes de door God aangestelde dienaar, die het hele systeem van de wet invoerde. En Mozes schreef de wet op zoals God die hem dicteerde, letterlijk. Dat betekende dus dat het Oude Testament woordelijk door God geïnspireerd was, en daarmee het hele Joodse systeem. Door Mozes had God de hele eredienst en priesterdienst gegeven.

De Joden hadden dus een sterk argument tegen hem. Zij beweerden dat Paulus dat alles loochende. En Paulus zei dat het allemaal verleden tijd was, voorbij. Neem bijvoorbeeld de besnijdenis. Volgens het Oude Testament is de besnijdenis door God ingesteld en erg belangrijk. En deze man, Paulus, zegt zomaar dat de besnijdenis niets betekent. Daarom gaat Paulus tegen de Schriften in. Hij gelooft niet in de inspiratie van de Schrift. Ze gingen nog verder. Ze vielen niet alleen zijn leer aan, maar ook hemzelf. Dat is altijd een veeg teken als je mensen aanvalt. Ze keerden zich van wat de persoon leert naar de persoon zelf. Ze probeerden hem in diskrediet te brengen. Ze zeiden dat Paulus geen echte apostel was. Hij was een valse leraar, niet zuiver in de leer. En hij is

gevaarlijk. Zo probeerden ze de bediening van Paulus te ondermijnen.

Hier kun je aan zien hoe belangrijk de plaats was die Paulus in deze grote kwestie innam – de grote historische en geestelijke kwestie over de ware aard van het christendom. En omdat deze machtige vijanden hun aandacht op Paulus richtten, vroeg dat van Paulus een persoonlijk getuigenis. En in dat getuigenis zien we nu juist de essentie van het ware christendom. In dat getuigenis hebben we de nieuwe wijn die de oude zakken doet barsten. In dit getuigenis vinden we de nieuwe hemelse orde waarin wij leven. Tussen haakjes, we zijn de vijanden van Paulus veel dank verschuldigd. Wat een licht en leven kwam er voort uit zijn lijden. God veranderde de vervolging van Paulus in een heerlijk voordeel voor deze hele bedeling. Zo is het vaak. God krijgt pure wijn uit de wijnpers. Maar dat wat in de wijnpers gaat moet fijngestampt en gebroken worden; dan stroomt de pure wijn. Zo was het in dit geval ook.

We moeten goed begrijpen dat de strijd niet tussen Paulus en de Joden ging, maar tussen traditie en geestelijk leven. Paulus heeft dat verschil gezien en spreekt over wat hij gezien heeft. Zo gaan we Paulus' persoonlijk antwoord begrijpen.

Tot in onze tijd toe is er niet zo'n controversiële persoonlijkheid geweest als Paulus. Zelfs zij die Jezus wel willen aanvaarden, met beperkingen, willen Paulus niet aanvaarden (in onze tijd de modernisten en bepaalde Messiasbelijdende Joden). Het moet voor ons duidelijk zijn in welke relatie deze man Paulus staat ten aanzien van de hele bedeling. Tenzij we een duidelijk antwoord op die vraag kunnen geven, kunnen we zijn bediening niet begrijpen. Omdat de hele bediening van Paulus in feite gaat om dit ene punt, dat is de geestelijke en hemelse aard van deze nieuwtestamentische tijd, die begonnen is met Jezus Christus.

Laten we in twee Schriftgedeelten de principes van Paulus' apostelschap bekijken: "Want ik maak u bekend, broeders, dat het evangelie, hetwelk door mij verkondigd is, niet is naar de mens. Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door openbaring van Jezus Christus" (Gal. 1:11,12). "Maar wat hen betreft, die in zeker aanzien waren – wat zij vroeger geweest mogen zijn, doet er voor mij niets toe: God ziet de persoon niet aan – mij immers hebben zij, die in aanzien waren, verder niets opgelegd" (Gal. 2:6).

Deze twee gedeelten zijn het antwoord op de kwestie. "Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door openbaring van Jezus Christus." Wat betekent dit? Het betekent dat de realiteit van deze bedeling een persoonlijke, rechtstreekse ontmoeting met Jezus

Christus is. Het is misschien wel het allerbelangrijkste, waar al het andere uit voortkomt. Het is persoonlijk tussen Christus en onszelf. Het is rechtstreeks, omdat het niet via een mens gaat, niet door een priester of een andere tussenpersoon. Het is tussen Christus en ons. Als dit ontbreekt, als we dit niet kunnen zeggen, missen we Gods doel. Iedere gelovige moet individueel kunnen zeggen: “Ik heb rechtstreeks Jezus Christus ontmoet en Hij mij. Mensen hebben daarbij geholpen, maar ik heb het niet van een mens, zelfs niet van die belangrijke mensen in Jeruzalem.”

Hierop moeten wij ons onderzoeken! Hoe hebben wij verkregen wat we hebben? Wilt u uzelf hierop ernstig onderzoeken? Heb ik het door verstandelijk redeneren verkregen en ben ik toen tot de conclusie gekomen dat dit de beste keus was? Of heb ik het door de invloed van een sterke persoonlijkheid ontvangen, een bijbelleraar onder wiens invloed ik was? Hebben andere mensen me overgehaald? Ze hebben me vaak gezegd dat ik tot Christus moest komen, en tenslotte heb ik maar toegegeven. En toen ben ik gedoopt en dat is de grond waarop ik sta. De Here zal het vuur van de beproeving laten komen om ons te laten zien waar we op steunen. Paulus zei: “Ik heb het niet van een mens ontvangen of geleerd. Petrus mag dan een belangrijk persoon zijn, maar ik heb het niet van hem. Ook niet van Jacobus of Johannes. *Ik heb het rechtstreeks door openbaring van Jezus Christus ontvangen.*” Dat is de basis van deze bedeling; de basis van waar geestelijk christendom. En dat is het grote verschil tussen een wetssysteem en geestelijk leven.

Nu was er *achter* Paulus' apostelschap een enorme crisis. Galaten 1:13 zegt: “Want gij hebt gehoord van mijn vroegere wandel in het Jodendom: ik heb de gemeente Gods bovenmate vervolgd en getracht haar uit te roeien.” Paulus leefde in het Jodendom en vervolgde de gemeente. Hij ijverde voor de traditie van de vaders. Wat een ongelofelijke ommekeer in zijn leven! Niet een ontwikkeling, maar een ommekeer, een crisis. En deze crisis betekende de scheiding tussen zijn verleden en het heden. Het oude systeem had voor hem afgedaan en een nieuwe hemelse orde was begonnen.

Het volgende dat we willen opmerken is dat het de soevereine daad van God was, zoals we al eerder opmerkten: Jezus Christus stond op van Zijn troon en kwam naar Paulus toe. Een soevereine daad vanuit de hemel. Maar tegelijk was er iets in deze man dat voor de Here een grond was om juist Paulus te roepen. Het was niet vanwege een bepaalde verdienste, maar er was een grond waarop God kon werken in Saulus omdat hij een man was die God wilde dienen en dat radicaal. Hoewel Saulus van Tarsis

verkeerd deed, handelde hij naar het licht van zijn geweten. Later heeft hij gezegd dat hij het in onwetendheid had gedaan, dat hij dacht God een dienst te bewijzen. Hij meende het oprecht en met zijn hele hart. In zekere zin had hij een hart voor God.

Onder de christenen zijn velen die onverschillig zijn en weinig hart voor de dingen van God hebben. Als de dingen van God er weinig toe doen, dan doet God er weinig toe. In het Oude Testament lezen we: “Jegens de getrouwe toont Gij U getrouw” (Eng. vert. “Jegens de oprechten toont gij u oprecht”), jegens de reine toont Gij U rein, maar jegens de verkeerde toont Gij U een tegenstander” (Ps. 18:26,27). Als je naar de mannen en vrouwen kijkt die het meest door God gebruikt zijn, dan weet je dat er aan het begin van hun christen zijn een ernstige crisis was. De Here wilde zien of Hij in hen een goede grond had. Hij testte hen of ze Hem alleen wilden hebben voor hun eigen belang en genoeg en of dat ze Hem om Hemzelf wilden hebben.

Een jonge man die heel rijk was, kwam tot Jezus en zei: “Goede meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?” Jezus zei tegen hem: “Waarom noemt gij Mij goed? Niemand is goed dan God alleen.” In deze woorden ligt al een toets. “Gij kent de geboden; gij zult uw naaste liefhebben als uzelf, en de Here, uw God met uw ganse hart.” “Meester, dat alles heb ik in acht genomen van mijn jeugd af.” Dan gaat Jezus hem echt beproeven: “Ga heen, verkoop alles wat je hebt en geef het aan de armen en kom hier en volg Mij.” Volg Mij zonder een cent, zonder een reputatie. Is eeuwig leven voor jou belangrijker dan alles wat je in deze wereld kunt krijgen? Waarom wil je eeuwig leven? Is dat voor jou belangrijker dan al het andere? Wil je daarvoor alles opgeven? De jonge man liet zijn hoofd hangen, draaide zich stilletjes om en liep weg. Ziet u het punt? We zullen niets krijgen tenzij we het werkelijk ernstig menen. Misschien zijn er verkeerde dingen in ons leven. We kunnen verblind en verduisterd zijn, maar zelfs dan kunnen we het ernstig menen. En hoewel Hij de soevereine Heer is, had Hij grond waarop Hij iets kon doen. Die ijver, al was die verkeerd gericht, betekende iets voor God.

Wat is onze houding ten aanzien van God en de dingen van Hem? Zijn we halfhartig, slapen we nog? Of zeggen we bewust met heel ons hart: “Wat de Here voor mij bedoeld heeft, wil ik hebben, ja alles. Ongeacht wat het me kost.” Dit was de crisis in het leven van Paulus!

Christus, de enige ware vrijheid

Hoe ontving Paulus zijn apostelschap? We lezen dat in Galaten 1:15,16: “Maar toen het Hem, die mij van de schoot mijner moeder aan afgezonderd en door zijn genade geroepen heeft, behaagd had, zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Hem onder de heidenen verkondigen zou...” En dan Galaten 2:20: “Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, dat is niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu nog in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God ...”

Het is belangrijk om te zien dat we in deze geestelijke ervaring van de apostel Paulus alle principes van de nieuwtestamentische bedeling terugvinden. Als wij ons afvragen wat echt christendom is, dan vinden we het antwoord in de geestelijke geschiedenis van deze man. Na met nadruk gezegd te hebben dat hij het niet van een mens ontvangen had, ook niet van de apostelen vóór hem, komt hij tot de kern en zegt: “Het behaagde God Zijn Zoon in mij te openbaren.” Dat geldt voor het hele christendom. Het is gebaseerd op een innerlijke openbaring van Jezus Christus. Paulus was vol van Jezus Christus. In alles zag hij Hem. Niet voor niets komt de naam Jezus Christus drieënveertig keer voor in deze brief. Eerst: “Het behaagde God Zijn Zoon in mij te openbaren”, en dan: “Ik ben gekruisigd met Christus. Ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij.” In dat kruis is de mens Saulus opgehouden te bestaan. Het kruis heeft met hem afgerekend. En de opstanding heeft een ander soort mens gebracht en die mens is Christus. Dus Christus neemt de plaats van Saulus in. Dit is fundamenteel; het is de basis van het hele christenleven. Wat een immens verschil zou het maken als wij Christus zagen zoals Paulus Hem zag.

Paulus had gezien wie Jezus van Nazareth was. Op de weg naar Damascus zei hij: “Wie zijt gij, Here?” Jezus antwoordde: “Ik ben Jezus van Nazareth.” Hij zei niet: “Ik ben de eeuwige Zoon van God.” Hij zei niet: “Ik ben God die vlees geworden is.” Hij zei: “*Ik ben Jezus van Nazareth.*” En Paulus viel op de grond, hulpeloos en blind. De glans van die heerlijkheid had hem ter aarde geworpen en zijn eerste besef was: “Deze heerlijkheid, deze kracht, Jezus van Nazareth?” Het is moeilijk voor ons om dit te begrijpen. In zijn brieven sprak hij over Jezus als van vóór de eeuwigheid in de gestalte van God en Gode gelijk, en in de brief aan de Colossen gaf hij een weergaloos beeld van Christus. Hij zegt dat “Hij vóór alles is en alle dingen hebben hun bestaan in Hem, en in Hem zijn alle dingen geschapen die in de hemelen zijn en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij machten. Het heeft de

ganse volheid behaagd in Hem woning te maken.” En dat is Jezus van Nazareth. Paulus had de betekenis van Gods Zoon gezien! Geen wonder dat hij bevrijd wilde worden van een systeem dat Jezus gekruisigd had. Geen wonder dat het woord “vrijheid” zo’n belangrijk woord voor hem was. Hij zegt in Galaten 1:8: “Al zouden wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie verkondigen, afwijkend van wat wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!” Het evangelie was het evangelie van God aangaande Zijn Zoon! Daarom is Paulus zo fel in deze brief. Hij wijst resoluut elk compromis, zoals de besnijdenis, af.

Wetticisme kruisigt Jezus telkens opnieuw. *Omdat* wetticisme het belangrijkste woord in het christendom aan de kant zet; het woord *genade*, en daarvoor in de plaats *de wet* zet. Genade is het belangrijkste woord voor een christen. Weet u wat wetticisme uiteindelijk betekent? Het zet altijd de crucifix in de plaats van het lege graf. Het lege graf – leven uit de dood. Wetticisme heeft een dode Christus! Het brengt altijd de dood voort, terwijl het voornaamste van Christus de opstanding is – leven uit de dood. Dat was wat Paulus zag toen het God behaagde Zijn Zoon in hem te openbaren. En hij zei: “Ik wil niet langer onder het systeem van de wet leven. Jezus van Nazareth, die wij gekruisigd hebben, leeft! Hij heeft Zich geopenbaard aan mijn hart!”

De enige manier waarop we werkelijk vrij komen van alle vormen van wetticisme is door Christus te zien. Niets ter wereld kon Paulus vrijgemaakt hebben van het Judaïsme. Alleen het zien van Jezus. En dat geldt voor ons allen. Het doet er niet toe waaraan u gebonden bent – een dood traditioneel christendom of welke andere gebondenheid ook. Als u werkelijk de betekenis van de Here Jezus ziet, bent u vrijgemaakt. Wij moeten niet tegen de mensen zeggen dat ze hier of daar uit moeten komen. Wat het ook is, het is niet aan ons om hun te zeggen dat ze ergens uit moeten stappen en ergens anders weer in. Dan maken we de zaak alleen maar erger. Het leidt tot verwarring en dat verheerlijkt de Here Jezus niet!

Wij moeten ook niet de gemeente verkondigen in de eerste plaats. Dat is niet onze taak of onze roeping. We zullen nooit weten wat de gemeente is voordat we Jezus hebben gezien, want Jezus is de gemeente in corporatieve uitdrukking. Of omgekeerd: de gemeente is de uitdrukking van Jezus, ze is Zijn lichaam. We kunnen nooit begrijpen wat de gemeente is als we niet begrijpen wie Jezus is. Anders blijft de gemeente iets kleins, iets beperkts. Zo is Jezus niet. Wat is Hij groot! Wat is Hij heerlijk! Paulus zegt: “*De gemeente is de volheid van Hem die alles in allen volmaakt*” (vol maakt!).

Paulus was de grootste bijbelleraar van het Nieuwe Testament op het punt van de gemeente. Maar zijn kennis van de gemeente had hij verkregen doordat hij Gods Zoon gezien had. Het begon zo simpel: “Saul, Saul, waarom vervolgt je Mij?” Paulus had kunnen zeggen: “Ik vervolgt U niet, Here. Ik vervolgt de christenen.” Als hij dat gezegd had, zou Jezus geantwoord hebben: “Het is hetzelfde. Ik en de christenen zijn één lichaam. Je kunt geen lid van Mijn lichaam aanraken zonder Mij aan te raken.” We weten hoe dat is in het menselijk lichaam. Je doet je schoenen uit en loopt over de vloer en je trapt op een spijkertje dat in je kleine teen prikt, het uiterste, verste deel van je lichaam. En dat doet zeer. Hoe weet je dat? Omdat die teen een verbinding heeft met je hoofd. Als je zegt: “Dat doet me pijn”, dan zeg je dat met je hoofd. Het hele zenuwstelsel van het lichaam vinden we in het hoofd. Zo is het ook met de Here Jezus. “Raak één van mijn kleinsten aan en je raakt Mij aan.” Toen Paulus zag dat hij, als hij één van die simpele christenen aanraakte, de verheerlijkte Zoon van God aanraakte, was dat het begin van zijn inzicht in de gemeente.

Dit heeft niets met de wet te maken. Het is geestelijk. Als wij werkelijk de Here Jezus zien, worden we vrij. Sommigen van ons waren in zo'n wettisch systeem. Toen kwam de dag dat de Here onze ogen opende om werkelijk de betekenis van de Here Jezus te zien. En dat hele systeem stortte in. Het was waardeloos geworden. We hoeven niet tegen mensen te zeggen: “Je moet daaruit komen.” Dat is het oude systeem, “je moet”. Het is een geestelijke openbaring, die je grijpt, waarvan Paulus gegrepen was: “Maar één ding doe ik; vergetende hetgeen achter mij ligt, en mij uitstrekende naar hetgeen vóór mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is.”

Telkens wanneer God iets nieuws doet, is dat op basis van Zijn Zoon. Het begin van de bijbel is dat God een nieuwe wereld schept. Hij doet dat in en door Zijn Zoon. Hij is het instrument en het model van de schepping. Later, als God Abraham roept, is het leven van Abraham gebaseerd op Zijn Zoon. De climax was: “Neem nu uw zoon, die gij liefhebt, uw enige, en offer hem als een offer.” Dat was de climax van Abrahams leven. Met die stap komt Abraham recht in Gods hart. “Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft.”

De verlossing en roeping uit de slavernij in Egypte was op basis van het paasoffer, het bloed en het vlees van het Lam. Zo maakte God Zijn Zoon tot het begin van het volk Israël. De profeten profeteerden met het oog op de komst van de Messias en zo is het hele Oude Testament gebaseerd op de Zoon van God. Dan komt de tijd van het Nieuwe Testament.

Het begint met de vleeswording van Gods Zoon. En het gaat verder en laat ons de volle betekenis van de Zoon van God zien, geopenbaard door de gemeente. Alles met het oog op Jezus Christus. En dan in de eerste drie hoofdstukken van Openbaring zien we hoe Christus probeert de gemeente terug te roepen naar haar oorspronkelijke geestelijke positie. De Here wil dat wat verloren is gegaan, terugbrengen. En daarom zie je in het eerste hoofdstuk die weergaloze beschrijving van Christus! Het moet duidelijk zijn dat van Genesis af tot en met Openbaring God altijd werkt op grond van Zijn Zoon.

We komen nu terug bij Paulus; dit is een nieuw en machtig werk van God. Het is de bevrijding van een volk van de dood van het wetticisme. De mensen ten tijde van Christus waren evenzeer slaven van het wetticisme als Israël dat was in Egypte. En dezelfde God die tegen Mozes had gezegd: “Ik heb terdege gezien de ellende van mijn volk en hun gejammer over hun drijvers gehoord en Ik ben nedergedaald om hen uit de macht der Egyptenaren te redden ... Nu dan, ga, Ik zend u tot Farao”, zag de slavernij van het volk onder dat wettische systeem, zag hen gebukt gaan onder het juk van het wetticisme. Dan wendt God Zich tot Paulus: “Kom. Ik zal u zenden.” Een uitverkoren werktuig voor de bevrijding van Zijn volk. Zo belangrijk is deze zaak voor God. We vinden dit samengevat in deze woorden: “Maar toen het Hem ... behaagd had Zijn Zoon in mij te openbaren”. “Met Christus ben ik gekruisigd” voor het systeem van het wetticisme. Het is waar dat ik leef en toch ben ik dat niet, “maar Christus die in mij leeft.”

Wat is het christendom? Is het een wettisch systeem dat de mensen opgelegd is? Of is het een geweldig bevrijdend geestelijk ingrijpen van de hemel? Het antwoord ligt hierin: “Hebben we werkelijk de Here gezien?” Alleen als dat zo is zijn wij een vrij volk.

De Heilige Geest scheidt een geestelijke orde

We hebben gezien dat de Galatenbrief de grote verandering beschrijft die plaats vond met de komst van de Here Jezus. Christus staat tussen twee bedelingen in, en Hij is het die de scheiding maakt. Het hele Judaïstische systeem werd met Zijn komst aan de kant gezet. Wij willen nu zien wat het wezen van die grote scheiding is. Dit is van het grootste belang voor alle christenen, als ze dat maar zouden willen erkennen.

De aard van de oude Joodse bedeling was totaal op het terrein van de natuurlijke zintuigen. Alles was een zaak van zien met het natuurlijke oog,

horen met het natuurlijke oor en voelen met de natuurlijke handen. Het was tastbaar; je kon je hand erop leggen. Het was ook een kwestie van de reuk. De offers en het reukwerk kon je ruiken. En ook de smaak speelde een rol bij de feesten.

Maar het bleef niet bij de natuurlijke zintuigen. Het had ook te maken met het terrein van de ziel. De ziel bestaat uit verstand, gevoelens en wil, en zo bepaalden lichaam en ziel de godsdienst. God gaf hun een tabernakel die ze konden zien; God gaf hun reukwerk dat ze konden ruiken enzovoort, maar ze waren blind voor de betekenis van deze dingen.

Nu naar het verschil in de nieuwe geestelijke orde. Wat is het wezen van datgene wat met Jezus Christus gekomen is? Het is een geestelijke orde en niet langer een kwestie van de natuurlijke zintuigen. De nieuwe orde begint ergens anders. We gaan terug naar Galaten. Het woord “geest” komt twaalf keer voor en dat is ook de belangrijkste sleutel tot deze brief. Het is niet langer naar het vlees, maar naar de geest. Het Nieuwe Testament is wezenlijk een geestelijke orde, die gekomen is met Christus. Denk aan het gesprek van Jezus met de Samaritaanse vrouw. De vrouw had gezegd dat de mensen op deze berg moeten aanbidden en de Joden zeggen dat men te Jeruzalem moet aanbidden. Dan zegt Jezus: “Geloof Mij, vrouw, de ure komt, dat gij noch op deze berg, noch te Jeruzalem de Vader zult aanbidden ... God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid” (Joh. 4:21,23). Dat is het wezen van de nieuwe orde. Zoals we weten moet een mens eerst wedergeboren worden uit de Geest. “Wat uit het vlees geboren is, is vlees, en wat uit de Geest geboren is, is geest.”

In de Hebreeënbrief wordt gesproken over de Vader der geesten (12:9). Hij is niet de Vader van ons lichaam. Hij is niet de Vader van onze natuurlijke ziel. Hij is de Vader van onze geest. Wat gebeurt er als iemand wedergeboren wordt uit de Geest? Wat is eigenlijk de natuur van de nieuwe geboorte? Natuurlijk is dit nu juist de betekenis van de komst van de Heilige Geest. Hij kwam speciaal met het doel een geestelijke orde te scheppen. En Hij begint met het individu: “U moet wederom geboren worden.” Wat gebeurt er als we uit de Geest geboren worden? We ontvangen nieuwe geestelijke zintuigen. Ze komen overeen met de oude zintuigen wat hun functie betreft. Maar ze zijn geestelijk en niet lichamelijk.

Wij ontvangen door de Heilige Geest een nieuw gezichtsvermogen. U weet hoe vaak er in het Nieuwe Testament iets staat over geopende ogen. Jezus verwees naar dit principe door de ogen van blinden te openen. Hij illustreerde de grote geestelijke waarheid dat wij in de nieuwe schepping

een nieuw gezichtsvermogen krijgen. En elk echt wedergeboren kind van God moet kunnen zeggen: “Eén ding weet ik, dat ik, die blind was, nu zien kan.” Hij heeft geestelijke ogen gekregen. Soms wordt het geestelijk onderscheidingsvermogen genoemd, ook wel geestelijk inzicht. Maar het betekent allemaal hetzelfde. Ik zie nu wat ik eerder onmogelijk kon zien wat betreft de ware betekenis van de dingen van God. Ik was blind, maar de Heilige Geest heeft me nieuwe ogen gegeven. Luister naar wat de apostel Paulus hierover zegt: “Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen ... heeft God ons geopenbaard door de Geest (1 Cor. 2:9,10).

Het eerste dat je na je wedergeboorte ontvangt is het geestelijke gezichtsvermogen. Ziet u het verschil tussen de oude en de nieuwe bedeling? Israël had allemaal dingen die je met je natuurlijke ogen kon zien. De tabernakel, de tempel, de priesters en de offeranden, de feesten. Maar ze waren totaal blind voor de betekenis van deze dingen. En daarom kruisigden ze Hem die dat alles vervuld had. Ondanks alles wat ze met hun natuurlijke gezichtsvermogen konden zien, waren ze geestelijk blind.

Wat waar is van het zien, is het ook van het horen. In het Oude Testament hoorden ze alles aan met hun natuurlijke oren, maar ze waren doof voor de stem van God. Nu in het Nieuwe Testament, de orde van de Geest, hebben we een nieuw gehoor ontvangen. Wij zeggen: “De Here heeft tot mij gesproken.” We bedoelen niet dat we met onze natuurlijke oren een stem hebben gehoord, maar dat we de Here in ons hart hebben horen spreken. Een nieuw geestelijk horen. Het Nieuwe Testament is op dit principe gebouwd. Toen Jezus Zijn gelijkenissen vertelde, eindigde Hij met: “Wie oren heeft, die hore!” (Mat. 11:15). En nadat Hij in Openbaring 2 en 3 tot de zeven gemeenten gesproken had, zei Hij elke keer: “Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeenten zegt.”

Het was geen hoorbare stem, het was “wat de Geest tot de gemeenten zegt”. Zo hoeven we, als we een ander kind van God ontmoeten, niet veel met onze lippen te zeggen, maar we weten dat dit een kind van God is. Hun geest spreekt tot onze geest. We kunnen de geest in elkaar ontdekken. We hebben dat nieuwe vermogen om te horen wat de geest zegt. En dit geldt evenzeer voor alle andere zintuigen.

Weet u wat geestelijk reukvermogen is? Je hoeft maar ergens binnen te komen en je ervaart dat er iets niet goed is. Daar is geen leven, het is dood. De Here is daar niet. Je ervaart dat met je geestelijk reukvermogen. Of je ontmoet iemand. Je hoeft niets te zeggen, maar je weet dat die persoon een vooroordeel heeft. Zijn hart is gesloten. Hij probeert je te bedrie-

gen. Hij houdt iets achter voor je. Hoe weet je dat? Je “ruikt” het. Het is een geestelijk zintuig, maar erg belangrijk. Hierdoor voelen we wat van de Heer is en wat niet. Het reukwerk in het Oude Testament was een liefelijke geur. Zo ook dat geestelijke reukvermogen. Je weet dat dit iets is wat de Here behaagt. Zo kunnen we weten wat geestelijk gezond is en wat ongezond. En net als in het Oude Testament de lichamelijke zintuigen van groot belang waren, zo zijn de geestelijke dat in de nieuwe bedeling.

Als u de eerste brief aan de Corinthiërs leest, ziet u dat de christenen in Corinthe leefden op basis van natuurlijke dingen, niet op basis van geestelijk onderscheidingsvermogen. “Een ongeestelijk (Eng. vert. natuurlijk) mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is. Hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is” (1 Cor. 2:14). En dan voegt Paulus daaraan toe: “Maar de geestelijke mens beoordeelt alle dingen, zelf echter wordt hij door niemand beoordeeld.” Een geestelijk mens is een mysterie voor de wereld, ze begrijpen hem gewoon niet. Paulus illustreert het als volgt: “Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens is, dan des mensen eigen geest, die in hem is? Zo weet ook niemand, wat in God is, dan de Geest Gods. Wij nu hebben ... de Geest uit God” (vs.11,12).

We komen nu bij een moeilijk gedeelte, Hebreëen 4:12. Daar staat: “Want het woord Gods is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door, zó diep, dat het vaneenscheidt ziel en geest...” Het heeft te maken met wat de schrijver daarvoor gezegd heeft. Hij sprak over Israël in de woestijn en dat het volk niet het beloofde land, de rust, kon binnengaan. En er staat: “Want indien Jozua hen in de rust gebracht had, zou hij niet meer over een andere, latere dag (rust) gesproken hebben.” Hij zegt dat Israël naar het vlees niet kon binnengaan in Gods rust, in datgene wat God voor hen bereid had. Ze zagen het doel van God niet waarvoor Hij hen uit Egypte geleid had. Die hele generatie, op twee man na, stierf in de woestijn. En ze zijn nooit binnengegaan in Gods doel en plan met hun verlossing. Na dit gezegd te hebben, zegt de schrijver dat het Woord van God levend en krachtig is, en ziel en geest vaneenscheidt. Wat betekent dit? Het oude Israël leefde volledig op basis van de natuurlijke ziel. En de schrijver zegt: “Zij zijn niet ingegaan vanwege hun ongelooft.”

Het Woord van God scheidt ziel en geest vaneen. De gelovigen in het Nieuwe Testament die willen binnengaan in heel Gods voornemen, moeten een geestelijk volk zijn, geen “zielse” mensen. Ze moeten hun basis hebben in het geestelijke, niet in het natuurlijke. Deze hele brief aan de

Hebreeën is gebouwd op het verschil tussen het oude en het nieuwe. Uitvoering laat hij ons zien hoe het oude faalt, de oude wet, het oude priesterschap, de oude offeranden, de oude tempel en de tabernakel. Het was bedoeld te falen, omdat het gebouwd was op natuurlijke grond, die van de ziel. Dan beschrijft de brief de nieuwe orde. Een Hogepriester die in de hemel is, het ene offer dat voor altijd genoeg was, enzovoort. Dat is een geestelijke orde. En het Woord van God maakt scheiding tussen die twee. Als je bij hoofdstuk 12 komt, zegt de schrijver: “We hebben vaders naar het vlees gehad. Zij hebben ons naar hun beste weten getuchtigd en wij zagen tegen hen op.” Ik vraag me af of dat waar is bij ons allen. Toen onze aardse vaders ons een stevig pak slaag gaven, zagen we tegen hen op? We zeiden niet: “Dank u wel”. Het bracht ons op dat moment geen vreugde, maar smart. Maar toen we volwassen waren, zeiden we: “Vader had gelijk; die tuchtiging was voor ons bestwil.” Zouden we ons dan niet nog veel meer onderwerpen aan de Vader der geesten? Het geestelijke is zoveel hoger, “de Vader der geesten”! Dat gebeurt er als we wederom geboren worden. Niet onze ziel, maar onze geest wordt wedergeboren. Onze geest stierf met Adam, was van God gescheiden door de zonde van Adam. Zodat van nature alle kinderen van Adam dood zijn in geestelijke zin. Onze geest stierf met die van Adam.

In Christus zijn we weer levend geworden. Onze geest is levend en God is de Vader van onze geest. We zijn geen kinderen van Adam, maar kinderen van God. Wat een verschil! Over dat verschil spreekt Paulus in de Galatenbrief. Hij zegt: “O, onverstandige Galaten, wie heeft u betoverd ... Gij zijt begonnen met de geest, eindigt gij nu met het vlees?” Jullie zijn uit de oude bedeling gekomen en binnengegaan in het nieuwe leven van de Geest, en gaan jullie nu terug? O, onverstandige, dwaze Galaten!

Maar vergeet niet, beste vrienden, dat het christendom waar wij mee vertrouwd zijn, grotendeels gebaseerd is op de oude bedeling. Ziet u hoe het christendom nu te werk gaat? Het begint met het bouwen van een religieus gebouw. Ze noemen dat een kerk, maar de Kerk is geen gebouw met handen gemaakt. En dan maken ze een soort orde van eredienst en stellen bepaalde mensen officieel aan om het werk te doen. En als ze dat alles geregeld hebben, vragen ze de Here of Hij daar wil wonen. Eerst komt de organisatie, het uiterlijke. Er wordt gebouwd op het beginsel van de ziel. Het is allemaal een kwestie van verstand, emotie en uitvoeren. Dat is Joodistisch christendom.

Met Gods methode is het net andersom. Waar begint God? God begint niet met kerken of gemeenten. Hij begint ook niet met de liturgie of

met een bepaalde menselijke kerkorde. Een bijeenkomst, een gemeente is niet Gods begin. God begint met een werk van de Heilige Geest in individuele mensen. Misschien maar met één en dan een tweede en een derde. En als deze twee of drie in dezelfde plaats wonen, komen ze bij elkaar. Niet omdat ze het christendom aanvaard hebben, maar omdat ze die ene Geest in zich hebben. Dat is het begin van de gemeente in die plaats.

Wat voor het begin geldt, moet ook gelden voor alles wat daarna komt. Mensenhanden moeten afblijven van de dingen van de Geest. Als de Heilige Geest iets begonnen is, is Hij volkomen in staat om te vormen wat Hij wil. Onze verantwoordelijkheid hierin is door de Geest geleid te worden, altijd de leiding van de Geest te zoeken. Zolang we niet zeker zijn dat de Heilige Geest ons werkelijk leidt, blijven onze handen eraf. Wij doen niets. Dit werk moet uit de Geest zijn. Dit is de orde van de nieuwe bedeling.

Ziet u het verschil tussen het begin en dat wat wij vandaag hebben? In de eerste dertig jaar van het christendom werd het evangelie over heel de toenmalige wereld verspreid. Bijna in elk land waren er gemeenten. Vele duizenden werden door de Here toegevoegd. Het was een machtig werk. Daar was maar dertig jaar voor nodig. Wij hebben tweeduizend jaar kerkgeschiedenis achter de rug. We hebben talloze zendingen uitgezonden, miljoenen dollars besteed. We hebben keihard gewerkt, maar in die tweeduizend jaar is er niets dat vergeleken kan worden met die dertig jaar.

Waarom is het niet doorgegaan? Omdat ze alles weer terug hebben gebracht op een zielebasis en niet op een geestelijke. Wanneer de dingen uit handen van de mensen blijven en in de handen van de Heilige Geest, gebeurt er iets! Mijn grote verlangen is dat er nu zo'n werk plaats vindt als in het begin. Als het werk geheel van de Geest is, zie je iets gebeuren en de vijand komt in actie daartegen. Dat is altijd een goed teken. Als de duivel voelt dat er iets is waartegen hij moet vechten, weet hij dat dit betekent dat zijn koninkrijk in gevaar komt.

Ik besef dat dit een uiterst belangrijk woord is voor deze tijd. Het laat ons de volledige verandering zien van het oude naar het nieuwe, van het natuurlijke naar het geestelijke in de dingen van God, van het menselijke naar dat wat van God is.